ROZHODNUTÍ

ROZHODNUTÍ KOMISE (EU) 2020/613

ze dne 7. února 2020

o opatření SA.17653 – C36/2007 (ex NN 25/2007) Německa ve prospěch společnosti Deutsche Post AG

(oznámeno pod číslem C(2020) 593)

(Pouze německé znění je závazné)

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 108 odst. 2 první pododstavec této smlouvy,

s ohledem na Dohodu o Evropském hospodářském prostoru, a zejména na čl. 62 odst. 1 písm. a) této dohody,

poté, co v souladu s uvedenými ustanoveními vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek ([1]), a s ohledem na tyto připomínky,

vzhledem k těmto důvodům:

1. POSTUP

1.1. Příslušné shrnutí řízení o státní podpoře

1.1.1. *Rozhodnutí o zahájení řízení*

(1) V roce 1994 podala společnost United Parcel Service (dále jen „UPS“) stížnost, v níž tvrdila, že společnosti Deutsche Bundespost POSTDIENST (dále jen „POSTDIENST“) byla poskytnuta protiprávní státní podpora.

(2) Dne 23. října 1999 zahájila Komise formální vyšetřovací řízení (dále jen „rozhodnutí o zahájení řízení“) s ohledem na různá státní opatření: vyrovnávací platby za povinnost všeobecných služeb, státní záruky a dotování penzí v období 1995–1999.

(3) Rozhodnutí o zahájení řízení bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ([2]). Komise vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek.

(4) Německo podalo připomínky dne 16. září 1999.

(5) Po zveřejnění rozhodnutí o zahájení řízení obdržela Komise připomínky čtrnácti zúčastněných stran, které byly dopisem ze dne 15. prosince 1999 řádně předány německé vládě, aby měla možnost se k těmto připomínkám vyjádřit.

(6) Německé orgány odpověděly dopisem ze dne 1. února 2000, který byl zaevidován při doručení dne 2. února 2000.

([1]) Úř. věst. C 306, 23.10.1999, s. 25.
([2]) Úř. věst. C 306, 23.10.1999, s. 25.

1.1.2. *Rozhodnutí z roku 2002*

(7) Dne 19. června 2002 přijala Komise rozhodnutí 2002/753/ES ([3]) (dále jen „rozhodnutí z roku 2002"), v němž konstatovala, že společnost POSTDIENST a její nástupce Deutsche Post AG (dále jen „DPAG", zatímco POSTDIENST a DPAG jsou dále spolu označovány jako „Deutsche Post") účtovaly ceny balíkových zásilek doručovaných ode dveří ke dveřím pod úrovní přírůstkových nákladů a že tato agresivní cenová politika nespadala do povinnosti všeobecných služeb společnosti Deutsche Post.

(8) Komise měla za to, že tímto vzniklé ztráty ve výši 572 milionů EUR byly nakonec v rozporu s články 106 a 107 Smlouvy o fungování Evropské unie (SFEU) financovány ze státních prostředků, které byly společnosti Deutsche Post poskytnuty v různých formách (např. převody státních prostředků od sesterské společnosti Deutsche Bundespost TELEKOM (dále jen „TELEKOM"), státní záruky za úvěry a státní dotace na financování penzí úředníků).

(9) Na základě rozhodnutí z roku 2002 získalo Německo od společnosti DPAG zpět neslučitelnou státní podporu ve výši 572 milionů EUR. Společnost Deutsche Post podala proti rozhodnutí odvolání k soudům Unie.

1.1.3. *Další stížnosti po vydání rozhodnutí z roku 2002*

(10) Dne 13. května 2004 podala společnost UPS další stížnost, podle níž byla společnosti Deutsche Post po vydání rozhodnutí z roku 2002 poskytnuta protiprávní státní podpora. Společnost UPS tvrdí, že v rozhodnutí z roku 2002 nebyla prověřena všechna opatření uvedená v původní stížnosti z roku 1994 a že finanční výhody poskytnuté společnosti Deutsche Post výrazně překračují neslučitelnou podporu ve výši 572 milionů EUR. Společnost UPS zastává rovněž názor, že společnost Deutsche Post využívala státní prostředky k rozšíření své činnosti v oblasti balíkových zásilek (např. přebíráním jiných podniků) a k prodeji služeb svým dceřiným společnostem Postbank AG (dále jen „POSTBANK") a Deutsche Post Euro Express GmbH & Co OHG, které působí v odvětví bankovních služeb resp. marketingu firemních balíkových zásilek pod značkou „DHL", za nepřiměřeně nízké převodní ceny.

(11) Útvary Komise zaslaly dne 9. listopadu 2004 a 1. dubna 2005 Německu žádosti o informace. Německo odpovědělo dne 2. prosince 2004 resp. 3.června 2005.

(12) Dne 16. července 2004 podala společnost TNT Post AG & Co KG (dále jen „TNT") stížnost, v níž i ona uváděla, že společnost Deutsche Post prodávala společnosti POSTBANK své služby za nepřiměřeně nízké převodní ceny. Společnost TNT tvrdila, že POSTBANK platila za poskytnuté služby pouze variabilní náklady, zatímco společnost Deutsche Post financovala společné fixní náklady na distribuční síť zcela z příjmů ze svého monopolu v oblasti listovních zásilek.

(13) Útvary Komise zaslaly dne čtvrtek 11. listopadu 2004 a pondělí 25. dubna 2005 Německu žádosti o informace. Německo odpovědělo dne 17. prosince 2004 resp. 23. června 2005.

1.1.4. *Rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2007*

(14) Po obdržení dalších stížností informovala Komise Německo dopisem ze dne 12. září 2007 ([4]) o svém rozhodnutí rozšířit řízení, které bylo původně zahájeno v roce 1999 (dále jen „rozhodnutí o zahájení řízení z roku 2007").

(15) Cílem rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2007 bylo zahrnout do řízení nově poskytnuté informace a podrobně přezkoumat veškerá případná narušení hospodářské soutěže vyplývající ze státních opatření ve prospěch společnosti Deutsche Post.

(16) Německo podalo své připomínky dne 14. prosince 2007 a společnost Deutsche Post platnost rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2007 napadla ([5]). Dne 16. listopadu 2007 podaly své připomínky společnosti UPS a TNT. Poté, co Německo nejprve požádalo dne 20. prosince 2007 o prodloužení lhůty, předložilo své stanovisko k připomínkám společností UPS a TNT dne 12. března 2008.

([3]) Rozhodnutí Komise 2002/753/ES ze dne 19. června 2002 o opatřeních zavedených Spolkovou republikou Německo ve prospěch Deutsche Post AG (Úř. věst. L 247, 14.9.2002, s. 27).

([4]) Úř. věst. C 245, 19.10.2007, s. 21.

([5]) Rozsudek Tribunálu ze dne 8. prosince 2011 ve věci Deutsche Post v. Komise, T-421/07, ECLI:EU:T:2011:720.

1.1.5. *Žádost o informace ze dne 17. července 2008*

(17) Dne 17. července 2008 zaslala Komise Německu žádost o informace týkající se všech státních opatření, která jsou předmětem šetření, včetně dotazníku ohledně příjmů a nákladů společnosti Deutsche Post za období 1989–2007. Dne 5. srpna 2008 požádalo Německo o prodloužení lhůty na dobu neurčitou, neboť před zasláním odpovědi je nutné ověřit dostupnost určitých údajů.

(18) Dne 12. srpna 2008 Komise vysvětlila, proč je nezbytné ověřit údaje o příjmech a nákladech společnosti Deutsche Post v období 1989–2007, a trvala na poskytnutí požadovaných informací.

(19) Ve svém podání ze dne 14. srpna 2008 Německo nadále tvrdilo, že není důvod prověřit příjmy a náklady společnosti Deutsche Post za období po roce 1994. Dne 22. srpna 2008 si Komise pro případ, že Německo požadované informace nepředloží, vyhradila právo vydat příkaz k poskytnutí informací podle čl. 10 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ([6]).

(20) Dne 2. října 2008 předložilo Německo výsledky dalšího odborného posudku na podporu svého stanoviska, že analýza účetnictví po roce 1994 není nutná, a že by náležitým obdobím šetření mělo být tudíž období 1990–1994.

(21) Dne 28. října 2008 poskytlo Německo informace o státní záruce a opatření týkajícím se penzí.

1.1.6. *Příkaz k poskytnutí informací ze dne 30. října 2008*

(22) Komise argumenty Německa neakceptovala a trvala na tom, že je nutné provést analýzu do roku 2007, aby byly v plném rozsahu posouzeny dopady provedených státních opatření na hospodářskou soutěž. V návaznosti na dvě upomínky týkající se poskytnutí informací ze dne 12. srpna 2008 a 22. srpna 2008 vydala Komise dne 30. října 2008 příkaz k poskytnutí všech potřebných účetních údajů za celé období od roku 1989 do roku 2007.

(23) Německo a společnost Deutsche Post platnost příkazu k poskytnutí informací napadly ([7]).

(24) Požadované účetní údaje za období 1989–1994 poskytlo Německo dne 27. listopadu 2008. Dne 5. a 16. prosince 2008 Německo účetní údaje předložené dne 27. listopadu 2008 aktualizovalo.

1.1.7. *Poskytnutí účetních údajů za období 1989–2007*

(25) Po schůzce příslušného německého státního tajemníka, předsedy představenstva společnosti DPAG a člena Komise odpovědného za politiku hospodářské soutěže, která se konala dne 6. února 2009, souhlasily Německo a společnost Deutsche Post s poskytnutím účetních údajů za období po roce 1994.

(26) Dne 3. března 2009 předložilo Německo první soubor účetních údajů za celé období šetření od roku 1989 do roku 2007.

(27) Schůzky společnosti Deutsche Post a útvarů Komise se uskutečnily dne 3. března 2009 v Bruselu a dne 12. března 2009, 2. dubna 2009, 28. května 2009, 23. června 2009 a 18. září 2009 v Bonnu. Další informace o společnosti Deutsche Post poskytlo Německo ve dnech 26. března 2009, 7. května 2009 a 22. června 2009.

(28) V návaznosti na tyto schůzky a dva seznamy otázek, které útvary Komise předložily společnosti Deutsche Post dne 4. června 2009 a 30. července 2009, poskytlo Německo dne 9. července 2009, 31. července 2009, 17. srpna 2009, 8. září 2009, 10. září 2009 a 15. října 2009 aktualizované účetní údaje a další vysvětlení.

([6]) Nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 Smlouvy o fungování Evropské unie (Úř. věst. L 83, 27.3.1999, s. 1).

([7]) Usnesení Tribunálu ze dne 14. července 2010 ve věci Deutsche Post v. Komise, T-570/08, ECLI:EU:T:2010:31, usnesení Tribunálu ze dne 14. července 2010 ve věci Deutsche Post v. Komise, T-571/08, ECLI:EU:T:2010:312, rozsudek Soudního dvora ze dne 13. října 2011 ve věci Deutsche Post a Německo v. Komise, C-463/10 P a C-475/10 P, ECLI:EU:C:2011:656, usnesení předsedy Tribunálu (druhého senátu) ze dne 10. května 2012 ve věci Německo v. Komise, T-571/08 RENV, ECLI:EU:T:2012:228 a rozsudek Tribunálu ze dne 12. listopadu 2013 ve věci Deutsche Post v. Komise, T-570/08 RENV, ECLI:EU:T:2013:589.

(29) Ve dnech 16. a 24. září 2009 předložily útvary Komise další otázky, na něž Německo odpovědělo dne 14. října 2009.

1.1.8. *Rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2011*

(30) Dopisem ze dne 10. května 2011 ([8]) oznámila Komise Německu své rozhodnutí rozšířit řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU zahájené v roce 1999 a rozšířené v roce 2007, aby byly důkladně prošetřeny dotace na penze, které Deutsche Post čerpala od roku 1995 (dále jen „rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2011“).

(31) Poté, co Německo nejprve dne 23. května 2011 požádalo o prodloužení lhůty, předložilo dne 29. července 2011 své připomínky.

(32) Dne 4. října 2011 podala své připomínky společnost UPS. Poté následovaly připomínky iniciativy Free and Fair Post Initiative obdržené dne 5. října 2011 a připomínky spolkového svazu Bundesverband Internationaler Express und Kurierdienste (dále jen „BIEK“) obdržené dne 7. října 2011. Dne 13. října 2011 předala Komise připomínky zúčastněných stran Německu.

(33) Dne 14. listopadu 2011 předložilo Německo své stanovisko k připomínkám třetích stran.

(34) Dne 18. listopadu 2011 zaslala Komise další žádost o informace týkající se podrobností financování penzí v období po roce 2007. Německo odpovědělo dne 2. ledna 2012 a 19. ledna 2012. Dne 16. prosince 2011 předložila Komise Německu k vyjádření odborný posudek společnosti Charles River Associates týkající se referenční hodnoty zisku ([9]) a Německo odpovědělo dne 16. ledna 2012.

1.1.9. *Rozhodnutí z roku 2012*

(35) Dne 25. ledna 2012 přijala Komise rozhodnutí 2012/636/EU ([10]) (dále jen „rozhodnutí z roku 2012“).

(36) Ve zmíněném rozhodnutí dospěla Komise s ohledem na opatření týkající se penzí k závěru, že opatření představuje protiprávní a neslučitelnou státní podporu, a nařídila navrácení podpory za období od 1. ledna 2003 do chvíle, kdy přestane existovat komparativní výhoda. Co se týká podpory za období 1995–2002, Komise dospěla k závěru, že výši neslučitelné podpory nelze vyčíslit. Komise tudíž s ohledem na toto období navrácení podpory nenařídila.

(37) Pokud jde o státní vyrovnávací platby, Komise vyvodila závěr, že je sice Německo poskytlo protiprávně v rozporu s čl. 108 odst. 3 SFEU, jsou však slučitelné s vnitřním trhem. S ohledem na státní záruku došla Komise k závěru, že opatření představuje existující podporu pro společnost Deutsche Post podle čl. 107 odst. 1 a čl. 108 odst. 3 SFEU.

1.2. **Shrnutí příslušných soudních řízení**

1.2.1. *Zrušení rozhodnutí z roku 2002*

(38) Ve svém rozsudku z roku 2008 ([11]) zrušil Tribunál rozhodnutí z roku 2002 z toho důvodu, že Komise neprovedla komplexní analýzu veškerých příjmů a nákladů v souvislosti se všeobecnými službami, aby určila, zda společnost Deutsche Post obdržela nedostatečnou či nadměrnou náhradu.

(39) Německo poté společnosti Deutsche Post opět vyplatilo navrácenou státní podporu ve výši 572 milionů EUR včetně úroků.

(40) Dne 2. září 2010 zamítl Soudní dvůr odvolání Komise proti rozsudku Tribunálu ([12]).

([8]) Úř. věst. C 263, 7.9.2011, s. 4.

([9]) Posudek společnosti Charles River Associates, březen 2011, „*Estimating a reasonable profit margin for provision of letter services*“ (Odhad přiměřeného ziskového rozpětí za poskytování listovních služeb); tento posudek předložila Belgie v řízení ve věci SA.14588 – Státní podpora ve prospěch bpost.

([10]) Rozhodnutí Komise 2012/636/EU ze dne 25. ledna 2012 o opatření C 36/07 (ex NN 25/07) Německa ve prospěch společnosti Deutsche Post AG (Úř. věst. L 289, 19.10.2012, s. 1).

([11]) Rozsudek Tribunálu ze dne 1. července 2008 ve věci Deutsche Post v. Komise, T-266/02, ECLI:EU:T:2008:235.

([12]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 2. září 2010 ve věci Komise v. Deutsche Post, C-399/08 P, ECLI:EU:C:2010:481.

1.2.2. *Zrušení rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2007*

(41) Společnost Deutsche Post platnost rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2007 napadla a tvrdila, že rozhodnutí z roku 2002 vyvolalo legitimní očekávání, že Komise svá šetření neobnoví.

(42) Dne 8. prosince 2011 zamítl Tribunál toto odvolání jako nepřípustné ([13]), a to z toho důvodu, že se rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2007 týkalo týchž opatření, na něž se zaměřovalo rozhodnutí o zahájení řízení.

(43) Dne 24. října 2013 Soudní dvůr rozsudek Tribunálu z roku 2011 týkající se rozhodnutí o zahájení řízení z roku 2007 ([14]) zrušil a vrátil věc zpět Tribunálu.

(44) Dne 18. září 2015 Tribunál rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2007 zrušil ([15]). Proti tomuto rozsudku nebyl podán opravný prostředek.

1.2.3. *Částečné zrušení rozhodnutí z roku 2012*

(45) Dne 14. července 2016 zrušil Tribunál články 1 a 4 rozhodnutí z roku 2012 ([16]) a konstatoval, že Komise neprokázala existenci výhody poskytnuté společnosti Deutsche Post. Proti tomuto rozsudku nebyl podán opravný prostředek.

(46) Proti zbývající části rozhodnutí z roku 2012 nebylo podáno odvolání.

1.2.4. *Zrušení rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2011*

(47) Dne 10. dubna 2019 zrušil Tribunál rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2011 ([17]) s tím, že Komise dostatečně neodůvodnila zahájení formálního vyšetřovacího řízení (porušení článku 296 SFEU) v souvislosti s existencí výhody. Proti tomuto rozsudku nebyl podán opravný prostředek.

1.3. **Připomínky obdržené po zrušení rozhodnutí z roku 2012 a rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2011**

(48) Po zrušení rozhodnutí z roku 2012 a rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2011 obdržela Komise další podání, a to od společnosti UPS dopisy ze dne 24. května 2019 a 17. července 2019 a od spolkového svazu BIEK dopisem ze dne 31. května 2019. Ve svých dopisech společnost UPS a spolkový svaz BIEK zdůraznily, že mají i nadále obavy ohledně opatření týkajícího se penzí, a vyzvaly Komisi, aby v šetření pokračovala a uzavřela je. Dne 28. listopadu 2019 podala společnost UPS další připomínky.

2. **POPIS PŘEDMĚTNÉHO OPATŘENÍ**

2.1. **Oblast působnosti tohoto rozhodnutí**

(49) Komise se domnívá, že vzhledem k četným rozhodnutím, která přijala, a zrušení některých rozhodnutí je na počátku nutné objasnit oblast působnosti tohoto rozhodnutí.

(50) Komise připomíná, co vyvodila v rozhodnutí z roku 2010:

a) pokud jde o státní vyrovnávací platby, že je sice Německo poskytlo protiprávně v rozporu s čl. 108 odst. 3 SFEU, jsou však slučitelné s vnitřním trhem;

b) pokud jde o státní záruku, že opatření představuje existující podporu pro společnost Deutsche Post podle čl. 107 odst. 1 a čl. 108 odst. 3 SFEU.

(51) S ohledem na tyto závěry nebylo proti rozhodnutí z roku 2012 podáno odvolání, a zůstávají tudíž v platnosti.

([13]) Rozsudek Tribunálu ze dne 8. prosince 2011 ve věci Deutsche Post v. Komise, T-421/07, ECLI:EU:T:2011:720.
([14]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 24. října 2013 ve věci Deutsche Post v. Komise, C-77/12 P, ECLI:EU:C:2013:695.
([15]) Rozsudek Tribunálu ze dne 18. září 2015 ve věci Deutsche Post v. Komise, T-421/07 RENV, ECLI:EU:C:2015:654.
([16]) Rozsudek Tribunálu ze dne 14. července 2016 ve věci Deutsche Post v. Komise, T-143/12, ECLI:EU:C:2016:406.
([17]) Rozsudek Tribunálu ze dne 10. dubna 2019 ve věci Deutsche Post v. Komise, T-388/11, ECLI:EU:T:2019:237.

(52) Komise také podotýká, že rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2007 a rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2011 soudy zrušily.

(53) V tomto kontextu se šetření týká pouze plateb popsaných v rozhodnutí o zahájení řízení.

(54) V rozhodnutí o zahájení řízení se odkazuje konkrétně na:

a) platby společnosti Deutsche Post do penzijního fondu (zřízeného v rámci privatizace společnosti Deutsche Post) ve výši 4 miliard DEM (přibližně 2,05 miliardy EUR) ročně mezi roky 1995 a 1999;

b) schodek ve výši 8,2 miliardy DEM (přibližně 4,19 miliardy EUR) kumulovaný v penzijním fondu do roku 1999 v důsledku odchodu značného počtu zaměstnanců společnosti Deutsche Post do předčasného důchodu a

c) skutečnost, že Německo v souladu s oznámením německého ministra financí ze dne 18. ledna 1999 tento schodek uhradilo.

(55) V tomto kontextu je předmětem tohoto rozhodnutí výše popsané opatření týkající se penzí.

2.2. **Opatření týkající se penzí v období 1995–1999**

(56) Opatření týkající se penzí, které se zakládá na zákonu o pracovním právu zaměstnanců bývalé Deutsche Bundespost (*Gesetz zum Personalrecht der Beschäftigten der früheren Deutschen Bundespost (Postpersonalrechtsgesetz)*) ([18]) (dále jen „zákon PostPersRG“), financovalo od roku 1995 významnou část penzí úředníků společnosti Deutsche Post v důchodu. Aby bylo možné v posouzení v oddíle 5 zachytit v plném rozsahu účinky opatření týkajícího se penzí, jsou v následujících oddílech podrobněji popsány sociální dávky a příspěvky pro úředníky v porovnání se zákonným pojištěním na sociální zabezpečení v případě zaměstnanců se soukromoprávními smlouvami (dále jen „soukromí zaměstnanci“).

2.2.1. *Sociální dávky pro úředníky*

(57) Úředníci mají nárok na starobní důchody, zdravotní péči a dlouhodobou péči. Dávky pro úředníky společnosti Deutsche Post jsou stejné jako dávky poskytované všem ostatním úředníkům.

a) Výše penzí je podle § 14 zákona o zaopatření úředníků a soudců ve Spolku a jednotlivých spolkových zemích (*Gesetz über die Versorgung der Beamten und Richter in Bund und Ländern* (*Beamtenversorgungsgesetz – BeamtVG*) ze dne 24. srpna 1976 ([19]) stanovena předem jako určité procento z posledního platu úředníka.

b) Úředníci mají nárok na proplacení 50–70 % nákladů na zdravotní a dlouhodobou péči, přičemž zbývající náklady musí hradit sami. Přesné rozdělení nákladů na zdravotní péči a dlouhodobou péči závisí na řadě kritérií, jako je počet dětí. Úředníci mohou buď uzavřít dobrovolné dodatečné připojištění, nebo svůj podíl na nákladech na zdravotní péči a dlouhodobou péči hradit sami.

2.2.2. *Financování sociálních dávek pro úředníky společnosti POSTDIENST v období 1989–1994*

(58) Po první poštovní reformě v roce 1989 musely společnosti POSTDIENST, TELEKOM a POSTBANK podle § 54 odst. 2 zákona o správě a řízení společnosti Deutsche Bundespost (*Gesetz über die Unternehmensverfassung der Deutschen Bundespost* (*Postverfassungsgesetz – PostVerfG*) ([20]) financovat v plné výši výplaty penzí a náklady na zdravotní péči pro úředníky v důchodu, kteří byli zařazeni do příslušných společností na základě své dřívější činnosti.

(59) Podle tohoto ustanovení uplatňují úředníci své nároky i nadále vůči státu, který však může celkovou částku požadovat od společností POSTDIENST, TELEKOM resp. POSTBANK.

([18]) Ustanovení § 4 zákona o reformě poštovních služeb a telekomunikací (*Gesetz zur Neuordnung des Postwesens und der Telekommunikation* (*Postneuordnungsgesetz – PTNeuOG*) ze dne 14. září 1994, spolkový věstník (*Bundesgesetzblatt*) (dále jen „BGBl.“) 1994, část I, č. 61, s. 2325.

([19]) BGBl. 1976, část I, č. 111, s. 2485.

([20]) Ustanovení § 1 zákona o restrukturalizaci poštovních a telekomunikačních služeb a společnosti Deutsche Bundespost (*Gesetz zur Neustrukturierung des Post- und Fernmeldewesens und der Deutschen Bundespost (Poststrukturgesetz – PostStruktG*) ze dne 8. června 1989, BGBl. 1989, část I, č. 25, s. 1026.

2.2.3. *Financování sociálních dávek pro úředníky společnosti DPAG od roku 1995*

(60) V rámci reformy poštovních služeb a telekomunikací v roce 1994 (*Gesetz zur Neuordnung des Postwesens und der Telekommunikation*) byli úředníci, kteří pracovali u společnosti POSTDIENST, převedeni podle § 2 odst. 1 zákona PostPersRG do společnosti DPAG. Přitom si úředníci podle § 2 odst. 3 zákona PostPersRG ponechali své stávající právní postavení. Podle § 1 odst. 1 zákona PostPersRG převzala společnost DPAG od spolkového státu veškerá práva a povinnosti zaměstnavatele a podle § 2 odst. 3 zákona PostPersRG všechny majetkoprávní nároky úředníků.

(61) Podle § 15 PostPersRG převzal výplaty penzí a hrazení nákladů na zdravotní péči pro úředníky v důchodu nově vytvořený penzijní fond pro úředníky Deutsche Post. Dne 1. července 2001 byly penzijní fondy pro společnosti Deutsche Post, TELEKOM a POSTBANK sloučeny do penzijního fondu pro poštovní úředníky (*Postbeamtenversorgungskasse*) (dále jen „penzijní fond“).

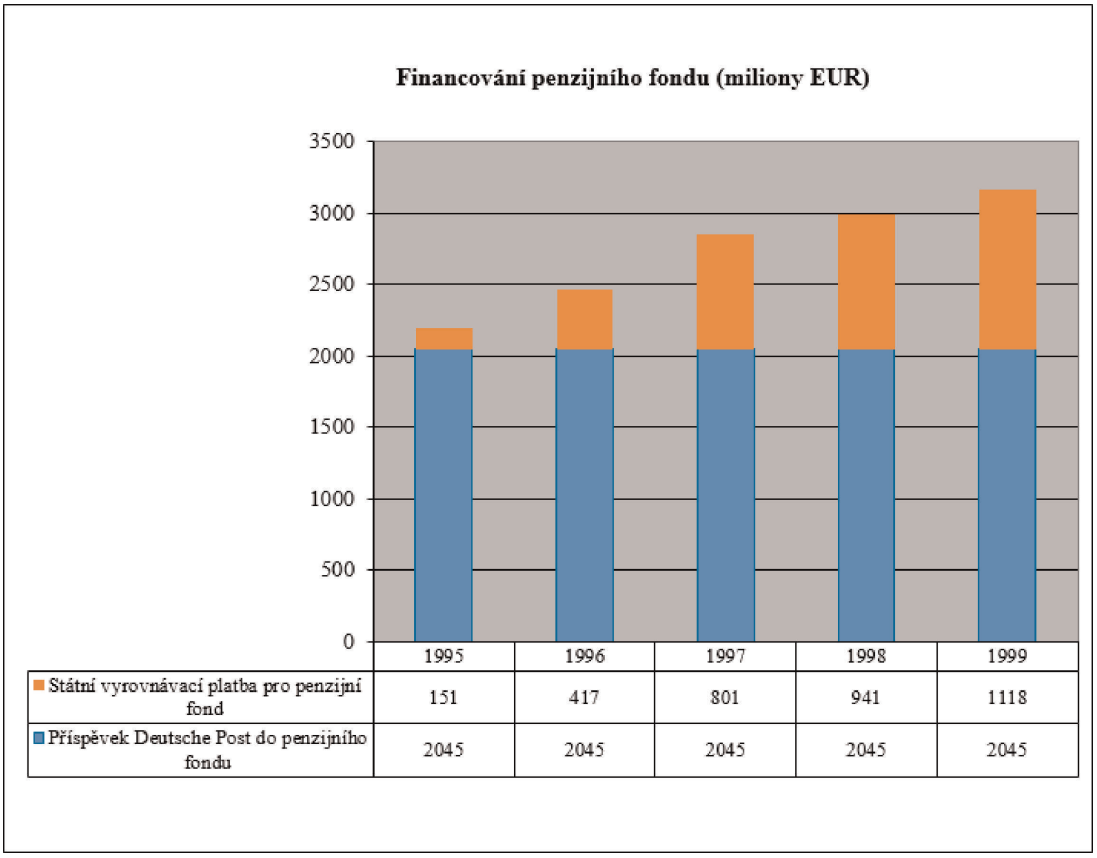
(62) Podle § 16 odst. 1 zákona PostPersRG musela společnost Deutsche Post přispívat v období 1995–1999 do penzijního fondu příspěvky ve výši 2,045 miliardy EUR ročně, což celkově činilo 10,225 miliardy EUR.

(63) Opatření týkající se penzí pokrylo podle § 16 odst. 2 PostPersRG zbývající schodek (tj. rozdíl mezi penzemi vyplacenými úředníkům v důchodu a příspěvkem Deutsche Post do penzijního fondu). Hodnota opatření týkajícího se penzí vzrostla z částky ve výši 151 milionů EUR v roce 1995 na 1,118 miliardy EUR v roce 1999.

(64) Grafy na obrázcích 1 a 2 znázorňují příslušné příspěvky společnosti Deutsche Post a Německa (pokud jde o výši a procentní podíl) do penzijního fondu.

Obrázek 1

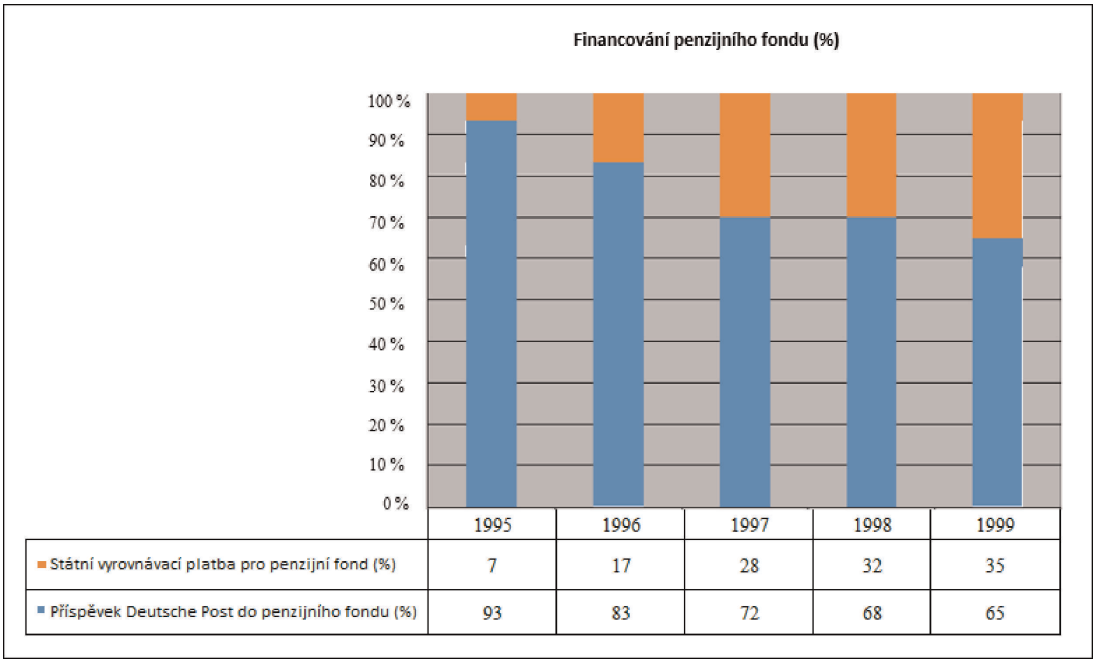
Financování penzijního fondu (v milionech EUR)



	1995	1996	1997	1998	1999
Státní vyrovnávací platba pro penzijní fond	151	417	801	941	1118
Příspěvek Deutsche Post do penzijního fondu	2045	2045	2045	2045	2045

Obrázek 2

Příspěvky do penzijního fondu (v %)



	1995	1996	1997	1998	1999
Státní vyrovnávací platba pro penzijní fond (%)	7	17	28	32	35
Příspěvek Deutsche Post do penzijního fondu (%)	93	83	72	68	65

2.2.4. *Zákonné pojištění na sociální zabezpečení a doplňkové penzijní připojištění u soukromých zaměstnanců společnosti Deutsche Post*

(65) Soukromí zaměstnanci jsou povinni odvádět příspěvky na sociální zabezpečení a musí mít tato čtyři pojištění: penzijní pojištění, pojištění pro případ nezaměstnanosti, zdravotní pojištění a pojištění dlouhodobé péče ([21]). V porovnání se systémem pro úředníky předpokládají zákonné systémy sociálního zabezpečení jinou pojistnou ochranu v oblasti penzijního pojištění, zdravotního pojištění a pojištění dlouhodobé péče:

a) výše penze není stanovena jako procentní podíl posledního měsíčního platu, nýbrž na základě průměrné mzdy za celý život;

b) náklady na zdravotní a dlouhodobou péči jsou hrazeny v plné výši.

(66) V porovnání s dávkami pro úředníky existují také významné rozdíly ve financování sociálních dávek:

a) zákonné pojištění na sociální zabezpečení je financováno ze společných příspěvků zaměstnance a zaměstnavatele během pracovního života zaměstnance („povinné příspěvky na sociální zabezpečení“);

b) celková sazba povinných příspěvků na sociální zabezpečení je formálně rozdělena na podíl zaměstnance a podíl zaměstnavatele, přičemž každý činí přibližně polovinu celkové sazby povinných příspěvků na sociální zabezpečení;

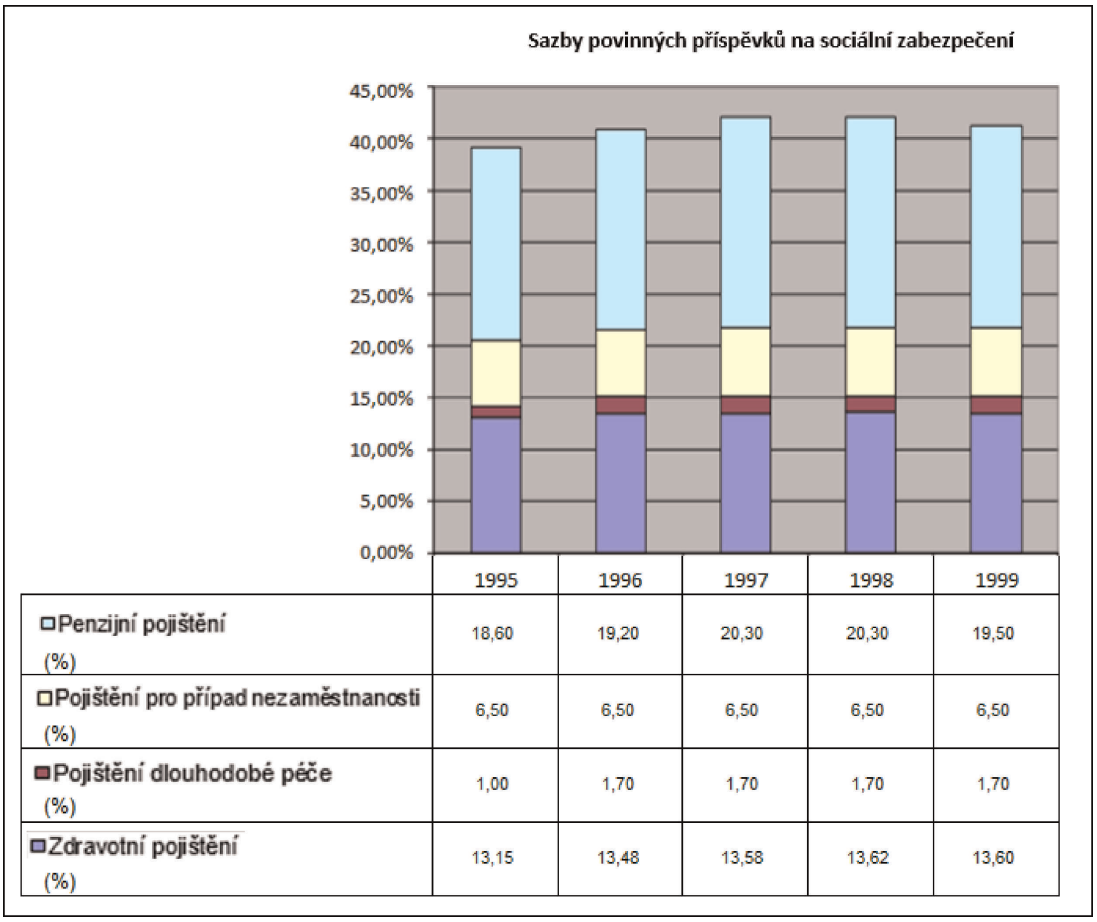
c) zaměstnavatel má formální povinnost odvádět celkovou sazbu povinných příspěvků na sociální zabezpečení do fondů sociálního zabezpečení.

(67) Obrázek 3 udává sazby povinných příspěvků na sociální zabezpečení u soukromých zaměstnanců za období 1995–1999.

([21]) Šestá část sociálního zákoníku (*Sozialgesetzbuch, Sechstes Buch* (*SGB VI*)) upravuje penzijní pojištění, třetí část *Sozialgesetzbuch* (*SGB III*) upravuje pojištění pro případ nezaměstnanosti; pátá část *Sozialgesetzbuch* (*SGB V*) upravuje zdravotní pojištění; zákon o dlouhodobé péči (*Gesetz zur sozialen Absicherung des Risikos der Pflegebedürftigkeit* (*Pflege-Versicherungsgesetz – PflegeVG*)) ze dne 26. května 1994 (BGBl. 1994,1994, část I, č, 30, s. 1014) a jedenáctá část *Sozialgesetzbuch* (*SGB XI*) upravují dlouhodobou péči.

Obrázek 3

Sazby povinných příspěvků na sociální zabezpečení (v procentech hrubé mzdy soukromých zaměstnanců)



	1995	1996	1997	1998	1999
Penzijní pojištění (%)	18,60	19,20	20,30	20,30	19,50
Pojištění pro případ nezaměstnanosti (%)	6,50	6,50	6,50	6,50	6,50
Pojištění dlouhodobé péče (%)	1,00	1,70	1,70	1,70	1,70
Zdravotní pojištění (%)	13,15	13,48	13,58	13,62	13,60

(68) Obrázek 3 ukazuje, že se sazby povinných příspěvků na sociální zabezpečení pohybovaly v rozmezí přibližně od 39 % do 42 % hrubé mzdy (hrubá mzda = čistá mzda + podíl zaměstnance). Jelikož podíl zaměstnavatele a podíl zaměstnance pokrývá přibližně polovinu celkové sazby povinných příspěvků na sociální zabezpečení, byly jejich příslušné sazby povinných příspěvků na sociální zabezpečení v rozmezí přibližně od 19 % do 21 % hrubé mzdy.

(69) Soukromí zaměstnanci společnosti Deutsche Post měli prospěch nejen ze zákonného pojištění na sociální zabezpečení, nýbrž také z doplňkového penzijního připojištění. Soukromým zaměstnancům, kteří nastoupili před rokem 1997, bylo nabídnuto doplňkové penzijní připojištění, které jim umožňovalo získat podobnou výši penze jako v případě úředníků. Doplňkové penzijní připojištění tudíž pokrývalo rozdíl mezi penzí ze zákonného sociálního pojištění, která odpovídá určitému procentu průměrné mzdy za celý život, a penzí úředníků, jež odpovídá určitému procentu posledního platu. Podrobná pravidla jsou obsažena ve stanovách instituce doplňkového penzijního připojištění společnosti Deutsche Bundespost (*Satzung der Versorgungsanstalt der Deutschen Bundespost*).

3. DŮVODY ZAHÁJENÍ ŘÍZENÍ

(70) V rozhodnutí o zahájení řízení měla Komise za to, že skutečnost, že stát uhradil kumulovaný schodek vzniklý do roku 1999 v souvislosti s odchodem značného počtu úředníků společnosti Deutsche Post do předčasného důchodu v období 1995–1999, mohla společnost Deutsche Post zvýhodnit.

(71) Komise se proto domnívala, že její předběžné šetření týkající se opatření nemohlo potvrdit závěr, že opatření nepředstavuje státní podporu.

(72) Komise mimoto vyvodila v rozhodnutí o zahájení řízení závěr, že na základě předběžného šetření existují pochybnosti ohledně slučitelnosti opatření s vnitřním trhem.

4. PŘÍSLUŠNÉ PŘIPOMÍNKY ZÚČASTNĚNÝCH STRAN

(73) Zúčastněné strany podaly připomínky k rozhodnutí o zahájení řízení, (nyní zrušenému) rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2007 a (nyní zrušenému) rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2011.

(74) Tento oddíl shrnuje připomínky, jež jsou považovány za důležité pro posouzení dotyčného opatření (tj. opatření týkajícího se penzí v období 1995–1999), a nebere v úvahu veškeré připomínky, které byly obdrženy v průběhu minulých šetření ostatních opatření a/nebo opatření týkajícího se penzí v období po roce 1999.

4.1. Připomínky třetích stran

(75) Podle společnosti British Post Office (dále jen „Post Office“) představuje převzetí závazků v souvislosti s penzemi, které společnosti DPAG vznikly v důsledku odchodu 25 % jejích zaměstnanců do předčasného důchodu, státní podporu. Společnost Post Office uvádí, že by schodek související s penzemi měl být financován prodejem aktiv společnosti.

(76) Podle společnosti UPS byla Deutsche Post zvýhodněna, neboť byla částečně osvobozena od platební povinnosti, kterou měla splnit před rokem 1995. Jelikož běžní provozovatelé musí hradit své náklady na penze sami, měla společnost Deutsche Post v porovnání se svými konkurenty výhodnější postavení.

(77) Ve svém podání ze dne 28. listopadu 2019 (po vynesení rozsudku Tribunálu z roku 2019, kterým se rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2011 zrušuje) společnost UPS tvrdí, že by Komise měla pokračovat v šetření opatření týkajícího se penzí, a konkrétně že by toto opatření měla posoudit na základě judikatury ve věci Orange ([22]) (na rozdíl od judikatury ve věci Combus ([23])). Společnost UPS zastává rovněž názor, že i na základě judikatury ve věci Combus měla Komise dospět k závěru, že opatření týkající se penzí představuje neslučitelnou podporu.

4.2. Připomínky Německa

(78) Podle německých orgánů byl příspěvek státu do penzijního fondu omezen na to, co bylo nezbytné k vyrovnání objektivního znevýhodnění společnosti DPAG uloženého státem.

([22]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 26. října 2016 ve věci Orange v. Komise, C-211/15 P, ECLI:EU:C:2016:798.
([23]) Rozsudek Tribunálu ze dne 16. března 2004 ve věci Danske Busvognmænd v. Komise, T-157/01, ECLI:EU:T:2004:76.

(79) Podle německých orgánů představovalo financování odchodu úředníků přijatých před privatizací společnosti DPAG do předčasného důchodu základní povinnost státu vůči jeho úředníkům. Spoluodpovědnost společnosti DPAG za financování penzijního fondu proto znamenala netypické zvláštní náklady. Příspěvek státu na závazky související s penzemi vyrovnal pouze částečně objektivní znevýhodnění společnosti DPAG, jež jí dříve uložil stát. Německo se proto domnívá, že společnost DPAG nebyla zvýhodněna a že v souvislosti s příspěvkem státu do penzijního fondu nedošlo k narušení hospodářské soutěže ani ovlivnění obchodu.

(80) Na základě rozsudku ve věci Combus ([24]) zastává Německo názor, že v rámci privatizace poskytovatelů všeobecných služeb, jež dříve vlastnil stát, nepředstavuje uhrazení nákladů na penze, které překračují výši obvykle hrazenou soukromými konkurenty, ze strany státu podporu. Německo se domnívá, že je nutné provést porovnání mezi sociálními dávkami pro úředníky společnosti Deutsche Post a sociálními dávkami konkurentů, aby bylo možné posoudit existenci výhody.

5. **POSOUZENÍ PODPORY VE FORMĚ OPATŘENÍ TÝKAJÍCÍHO SE PENZÍ**

(81) V čl. 107 odst. 1 SFEU je stanoveno, že „podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné s vnitřním trhem“.

(82) Opatření se považuje za státní podporu, jsou-li splněny tyto kumulativní podmínky: a) opatření je provedeno státem ze státních prostředků, b) poskytuje selektivní výhodu určitým podnikům nebo určitým odvětvím výroby, c) tato výhoda narušuje nebo může narušit hospodářskou soutěž a d) opatření ovlivňuje obchod uvnitř EU.

(83) Jelikož se opatření týkající se penzí zakládá na § 16 PostPersG a je financováno ze státního rozpočtu, lze je přičíst státu a je provedeno ze státních prostředků ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. Vzhledem k tomu, že opatření týkající se penzí bylo provedeno pouze s cílem osvobodit společnost Deutsche Post částečně od nákladů na penze úředníků, a zvýhodňuje tudíž jen zmíněnou společnost, je navíc selektivní.

5.1. **Existence finanční výhody**

5.1.1. *Použitelná metodika k posouzení existence výhody*

(84) Na základě rozsudku ve věci Combus Německo tvrdí, že opatření týkající se penzí neposkytlo finanční výhodu, neboť osvobodilo společnost Deutsche Post od neobvyklých nákladů na penze.

(85) V rozhodnutí z roku 2012 zamítla Komise tvrzení Německa, že existenci výhody je nutné zjistit na základě judikatury ve věci Combus.

(86) Po zrušení rozsudku z roku 2012 a rozhodnutí o rozšíření řízení z roku 2011 se však Komise domnívá, že rozsudky Tribunálu ve věcech T-143/12 ([25]) a T-388/11 ([26]) jí v souladu s článkem 266 SFEU ukládají povinnost použít v souvislosti s opatřením týkajícím se penzí judikaturu ve věci Combus. V článku 266 prvním pododstavci SFEU je stanoveno, že „orgán […], jehož akt byl prohlášen za neplatný nebo jehož nečinnost byla prohlášena za odporující Smlouvám, je povinen přijmout opatření vyplývající z rozsudku Soudního dvora Evropské unie“.

(87) Ve svém rozsudku ze dne 14. července 2016 Tribunál konstatoval, že „prosté tvrzení, podle kterého jsou náklady na důchody součástí nákladů, jež obvykle zatěžují rozpočet podniku, nepostačuje k prokázání existence skutečného hospodářského zvýhodnění ve prospěch Deutsche Post v projednávaném případě. Komise, jejíž povinností bylo prokázat zmíněné zvýhodnění, tuto povinnost nesplnila a dopustila se nesprávného právního posouzení“ ([27]).

([24]) Rozsudek Tribunálu ze dne 16. března 2004 ve věci Danske Busvognmænd v. Komise, T-157/01, ECLI:EU:T:2004:76, bod 57.
([25]) Rozsudek Tribunálu ze dne 14. července 2016 ve věci Deutsche Post v. Komise, T-143/12, ECLI:EU:C:2016:406.
([26]) Rozsudek Tribunálu ze dne 10. dubna 2019 ve věci Deutsche Post v. Komise, T-388/11, ECLI:EU:T:2019:237.
([27]) Rozsudek Tribunálu ze dne 14. července 2016 ve věci Německo v. Komise, T-143/12, ECLI:EU:T:2016:406, bod 154.

(88) V tomto kontextu posoudí Komise existenci výhody poskytnuté společnosti Deutsche Post na základě judikatury ve věci Combus. Komise se zejména domnívá, že v rozporu s názorem společnosti UPS má Komise při posuzování opatření týkajícího se penzí povinnost použít judikaturu ve věci Combus, a nikoli judikaturu ve věci Orange ([28]). Komise má konkrétně za to, že skutečnost, že ve zmíněném rozsudku mohl Soudní dvůr přestat uplatňovat právní pojetí použité v rozsudku ve věci Combus, a že tudíž judikatura ve věci Combus již nemusí být použitelná na podobná opatření v ostatních případech, nezpochybňuje povinnost Komise uplatnit metodiku stanovenou v rozsudku ve věci Combus na opatření týkající se penzí v daném případě, a to v souladu s prvním pododstavcem článku 266 SFEU (viz (86). bod odůvodnění).

5.1.2. *Existence výhody v daném případě*

(89) S použitím judikatury ve věci Combus v daném případě Komise posoudí, zda Německo převzetím odpovědnosti za rozdíl mezi paušální částkou stanovenou za období 1995–1999 a celkovou výší nákladů na penze bývalých úředníků společnosti Deutsche Post poskytla společnosti Deutsche Post v porovnání s jejími konkurenty hospodářskou výhodu.

(90) Komise provede tuto analýzu v následujících třech krocích, aby určila existenci výhody:

a) v prvním kroku zjistí Komise výši příspěvků na sociální zabezpečení založených na mzdách u ostatních podniků v odvětví listovních/balíkových služeb;

b) poté stanoví výši příspěvků na sociální zabezpečení založených na platech, které odvádí společnost Deutsche Post za své úředníky;

c) posléze Komise tyto dva údaje porovná.

5.1.2.1. Výše příspěvků na sociální zabezpečení hrazených ostatními podniky v odvětví listovních/balíkových služeb

5.1.2.1.1. Výpočet referenční sazby

(91) Soukromí konkurenti musí státu ze svých příjmů povinně odvádět jak podíl zaměstnavatele, tak i podíl zaměstnance na příspěvcích na sociální zabezpečení. Jak je uvedeno na obrázku 3, celkové sazby povinných příspěvků na sociální zabezpečení za období 1995–1999 byly v rozmezí přibližně od 39 % do 42 % hrubé mzdy. Příslušné sazby povinných příspěvků zaměstnavatele a zaměstnance na sociální zabezpečení byly v rozmezí přibližně od 19 % do 21 % hrubé mzdy (viz 68). bod odůvodnění).

(92) V porovnání se soukromými zaměstnanci nemusí úředníci platit podíl na příspěvcích na sociální zabezpečení s ohledem na zdravotní péči a dlouhodobou péči, nýbrž místo toho musí hradit 30 % až 50 % nákladů na zdravotní péči a dlouhodobou péči sami (případně mohou uzavřít dodatečné soukromé pojištění). Lze však mít za to, že příspěvek úředníků ve výši 30 % až 50 % jejich nákladů na zdravotní péči a dlouhodobou péči s ohledem na hospodářský účinek do značné míry odpovídá příspěvku soukromých zaměstnanců na zákonné zdravotní pojištění a pojištění dlouhodobé péče ([29]).

(93) Úředníci mimoto neposkytují příspěvky na penzijní pojištění a na pojištění pro případ nezaměstnanosti. Příspěvek společnosti Deutsche Post by proto měl překračovat podíl soukromých zaměstnavatelů a zahrnovat veškeré náklady na penzijní pojištění a pojištění pro případ nezaměstnanosti, jakož i zbývající náklady na zdravotní a dlouhodobou péči u úředníků.

(94) Referenční sazba pro příspěvky společnosti Deutsche Post na sociální zabezpečení (dále jen „referenční sazba“) musí proto zahrnovat celkové sazby příspěvku (celková sazba příspěvku = podíl zaměstnavatele + podíl zaměstnance) na penzijní pojištění a pojištění pro případ nezaměstnanosti a podíl zaměstnavatele na zdravotním pojištění a pojištění dlouhodobé péče.

(95) Jak prokazuje tabulka 1, v období 1995–1999 byla referenční sazba v rozmezí od 32 % do 34,5 % hrubé mzdy soukromých zaměstnanců.

([28]) Rozsudek Soudního dvora ze dne 26. října 2016 ve věci Orange v. Komise, C-211/15 P, ECLI:EU:C:2016:798.

([29]) Jelikož podíl zaměstnanců na zákonném zdravotním pojištění a pojištění dlouhodobé péče v případě soukromých zaměstnanců odpovídá přibližně polovině celkové sazby příspěvku (viz 68). bod odůvodnění), lze mít za to, že náklady vynaložené úředníky na dodatečné soukromé pojištění kryjící 30 % až 50 % nákladů jsou do značné míry rovnocenné příspěvku soukromých zaměstnanců.

Tabulka 1

Referenční sazba příspěvků společnosti Deutsche Post na sociální zabezpečení

(%)

	1995	1996	1997	1998	1999
Podíl zaměstnavatele	**19,49**	**20,01**	**21,07**	**21,07**	**20,77**
Zdravotní pojištění	6,44	6,48	6,82	6,82	6,82
Pojištění dlouhodobé péče	0,50	0,68	0,85	0,85	0,85
Pojištění pro případ nezaměstnanosti	3,25	3,25	3,25	3,25	3,25
Penzijní pojištění	9,30	9,60	10,15	10,15	9,85
Podíl zaměstnance	**12,55**	**12,85**	**13,40**	**13,40**	**13,10**
Pojištění pro případ nezaměstnanosti	3,25	3,25	3,25	3,25	3,25
Penzijní pojištění	9,30	9,60	10,15	10,15	9,85
Referenční sazba společnosti Deutsche Post	**32,04**	**32,86**	**34,47**	**34,47**	**33,87**

5.1.2.1.2. Výpočet základu ve formě hrubého platu

(96) Jelikož by výše příspěvků na sociální zabezpečení, které musí společnost Deutsche Post hradit za své úředníky, měla odpovídat výši povinných příspěvků na sociální zabezpečení, je důležité, aby se na společnost Deutsche Post nevztahovala jen ekvivalentní sazba, nýbrž aby byla tato sazba vypočítána podle rovnocenného základu ve formě hrubého platu.

(97) Je proto nutné početně stanovit hrubý plat úředníků, který je rovnocenným platovým základem pro hrubou mzdu soukromých zaměstnanců.

(98) Předpokládá se, že příspěvky úředníků na jejich náklady na zdravotní a dlouhodobou péči odpovídají příspěvkům soukromých zaměstnanců na zákonné zdravotní pojištění a pojištění dlouhodobé péče (viz (92). bod odůvodnění). V tomto ohledu není proto nezbytná úprava platového základu. Jelikož však úředníci neodvádějí příspěvky na své penzijní pojištění a pojištění pro případ nezaměstnanosti (viz (93). bod odůvodnění), měl by se skutečný plat (tj. skutečné náklady na platy) zvýšit o určitý koeficient s přihlédnutím k podílu soukromých zaměstnanců na příspěvcích na zákonné penzijní pojištění a pojištění pro případ nezaměstnanosti.

(99) Níže uvedený vzorec převádí skutečný plat na hrubý plat, který odpovídá hrubé mzdě soukromých zaměstnanců:

$$Hrubý\ plat\ úředníků = skutečný\ plat * \frac{100}{100 - (podíl\ soukromých\ zaměstnanců\ na\ penzijní\ pojištění\ a\ pojištění\ pro\ případ\ nezaměstnanosti)}$$

(100) Zmíněný vzorec použitý například na rok 1997 by vedl k tomuto výsledku:

$$Hrubý\ plat\ úředníků = skutečný\ plat * \frac{100}{(100-(3.25+10.15))} = skutečné\ platy * 1{,}15$$

(101) Použijí-li se například sazby příspěvků v roce 1997, je hrubý plat úředníků o 15 % vyšší než skutečný plat úředníků.

5.1.2.2. Stanovení příspěvků společnosti Deutsche Post na sociální zabezpečení jejích úředníků na základě hrubého platu

5.1.2.2.1. Výhoda založená na porovnání s referenční sazbou

(102) Podle § 16 odst. 1 zákona PostPersRG musela společnost Deutsche Post přispívat v období 1995–1999 do penzijního fondu příspěvkem ve výši 2,045 miliardy EUR ročně, což celkově činilo 10,225 miliardy EUR.

(103) Na tomto základě a vzhledem k výše uvedeným skutečnostem lze vypočítat příspěvky společnosti Deutsche Post na sociální zabezpečení založené na hrubých platech za období 1995–1999 a porovnat je s referenční sazbou stanovenou v (97). bodě odůvodnění.

Tabulka 2

Příspěvky společnosti Deutsche Post na sociální zabezpečení založené na hrubých platech a referenční sazba

	1995	1996	1997	1998	1999
Příspěvek Deutsche Post do penzijního fondu (v miliardách EUR)	2 045	2 045	2 045	2 045	2 045
Čisté platy úředníků (v miliardách EUR)	3 522	2 992	2 712	2 581	2 288
Hrubé platy úředníků (v miliardách EUR)	4 050	3 441	3 119	2 ,968	2 631
Příspěvek Deutsche Post v % hrubých platů	**50**	**59**	**66**	**69**	**78**
Referenční sazba (%)	**31,93**	**33,29**	**34,44**	**34,46**	**33,85**

(104) Z tohoto výpočtu (jak se zdá) nevyplývá, že by společnost Deutsche Post získala nějakou výhodu, neboť hradila více, než činí vypočítaná referenční sazba.

5.1.2.2.2. Výhoda založená na porovnání s referenční sazbou při zohlednění možného dopadu regulace poplatků

(105) Je třeba uvést, že v 332. až 338. bodě odůvodnění rozhodnutí z roku 2012 se Komise domnívala, že regulace poplatků společnosti Deutsche Post představuje příslušný koeficient pro výpočet příspěvků na sociální zabezpečení založených na hrubých platech, které společnost Deutsche Post skutečně odvádí, a k posouzení přiměřenosti opatření týkajícího se penzí.

(106) To bylo odůvodněno skutečností, že § 20 odst. 1 a 2 poštovního zákona (*Postgesetz*) ze dne 22. prosince 1997 ([30]) (dále jen „PostG“) umožňuje společnosti Deutsche Post požádat, aby poštovní regulační orgán při stanovení přípustné výše příjmů plynoucích z výlučného práva a regulovaných služeb zahrnul do nákladů hrazených spotřebiteli „neobvyklou zátěž spojenou se sociálním zabezpečením“, jakož i náklady na účinné poskytování všeobecných služeb.

(107) Poštovní regulační orgán tento přístup poprvé akceptoval v rozhodnutí z roku 2002 o cenových limitech (platném od 1. ledna 2003) a rovněž v rozhodnutích z roku 2007 a 2011 o cenových limitech schválil „neobvyklou zátěž spojenou se sociálním zabezpečením“. Komise se domnívala, že z ekonomického hlediska to mělo za následek, že společnost Deutsche Post hradila ve skutečnosti nižší sazby příspěvků na sociální náklady, než je zjevný příspěvek do penzijního fondu. Na základě této úvahy byla Komise v rozhodnutí z roku 2012 s to stanovit a vyčíslit výši neslučitelné podpory, která má být navrácena za období od 1. ledna 2003 do chvíle, kdy přestane existovat komparativní výhoda.

([30]) BGBl. 1997, část I, č. 88, s. 3294.

(108) V případě tohoto rozhodnutí, a tudíž opatření týkajícího se penzí v období 1995–1999, by bylo možné diskutovat o tom, zda by se při posuzování existence výhody podle metodiky stanovené v rozsudku ve věci Combus měl při stanovení možné výhody poskytnuté tomuto provozovateli prostřednictvím opatření týkajícího se penzí vzít v úvahu možný dopad regulace poplatků společnosti Deutsche Post.

(109) Komise se však domnívá, že možný dopad regulace poplatků není každopádně podstatný, a to s ohledem na dočasnou působnost opatření, které je předmětem posouzení v tomto rozhodnutí, tj. období 1995–1999.

(110) Jak Komise uvedla v rozhodnutí z roku 2012, první rozhodnutí poštovního regulačního orgánu o cenových limitech, které zohledňovalo „neobvyklou zátěž spojenou se sociálním zabezpečením“, jak je stanoveno v zákoně PostG, bylo přijato až v roce 2002 pro období 2003–2007 ([31]). S ohledem na období před rokem 2003 měla Komise naopak za to, že z právního základu regulovaných poplatků platných v období od roku 1995 do roku 2002 nelze s jistotou odvodit, jak příslušné orgány rozhodovaly předem o složení regulovaných poplatků ([32]). V tomto kontextu Komise objasnila, že při absenci výslovně vykazovaného prvku sazby nákladů na sociální zabezpečení není možné stanovit výši příspěvků na sociální zabezpečení založených na hrubých platech s přihlédnutím k regulaci poplatků společnosti Deutsche Post ([33]). Na základě těchto úvah vyvodila Komise v rozhodnutí z roku 2012 závěr, že není možné stanovit a vyčíslit výši neslučitelné podpory za období 1995–2002 ([34]).

(111) V tomto rozhodnutí se Komise domnívá, že se tyto úvahy použijí stejně i při posuzování existence výhody podle metodiky stanovené v rozsudku ve věci Combus, tj. referenčního srovnávání popsaného v (90). bodě odůvodnění. Jelikož Komise není navzdory veškerému úsilí schopna vyčíslit možný dopad regulace poplatků na příspěvky na sociální zabezpečení založené na hrubých platech, které odváděla společnost Deutsche Post za své úředníky, nelze na tomto základě zjistit existenci výhody.

5.2. **Závěr ohledně existence finanční výhody**

(112) Z výše uvedených skutečností vyplývá, že pokud se Komise omezí na přímé srovnání příspěvků společnosti Deutsche Post do penzijního fondu a příslušné referenční sazby, nelze zjistit žádnou výhodu poskytnutou společnosti Deutsche Post. I kdyby Komise rozšířila své posouzení za účelem uvážení možného dopadu regulace poplatků společnosti Deutsche Post (za předpokladu, že to je opodstatněné), nebylo by přesto možné určit a vyčíslit přesnou výhodu poskytnutou za období 1995–1999 a spojit ji s opatřením týkajícím se penzí.

(113) Na základě výše uvedených skutečností se Komise domnívá, že není schopna prokázat, že opatření týkající se penzí v období 1995–1999 provedené ve prospěch společnosti Deutsche Post poskytlo tomuto provozovateli výhodu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. Jelikož existenci výhody, která je jednou z kumulativních podmínek pro existenci podpory, nelze zjistit, vyvozuje Komise závěr, že opatření týkající se penzí nezahrnuje státní podporu.

6. **ZÁVĚR**

(114) Komise konstatuje, že opatření týkající se penzí, které Německo provedlo za období 1995–1999, nepředstavuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Opatření týkající se penzí, které Německo provedlo ve prospěch společnosti Deutsche Post za období od roku 1995 do roku 1999, nepředstavuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie.

([31]) Rozhodnutí 2012/636/EU, 332. bod odůvodnění.
([32]) Tamtéž, 329. bod odůvodnění.
([33]) Tamtéž, 329. bod odůvodnění.
([34]) Tamtéž, 408. bod odůvodnění.

Článek 2

Toto rozhodnutí je určeno Německu.

V Bruselu dne 7. února 2020.

Za Komisi
Margrethe VESTAGER
výkonná místopředsedkyně